

[Aksel Larsen.]

ikke mig noget bekendt om, og jeg tror ikke, der er nogen andre noget bekendt om, at Danmark har handlet anderledes overfor det tysksindede mindretal, end det siges i denne erklæring. Men under disse forhold må man have lov til at spørge, hvad denne danske regeringserklæring så skal til for. Den er så inderlig overflødig, men den kan ganske vist give et ubehageligt indtryk, i hvert fald udenfor Danmarks grænser, af, at Danmark ikke hidtil har indrømmet folk af anden nationalitet lige rettigheder med andre danske statsborgere, og at vi nu er kommet til at tænke på vor samvittighed og derfor vil revidere vor praksis.

Forholdet er det, at det tysksindede mindretal i Danmark har haft alle de rettigheder, det kunne påberåbe sig, er blevet behandlet demokratisk, ja, oven i købet har en repræsentant i folketinget, skønt det i forhold til det stemmetal, der ellers skal til for at sikre et folketingsmandat, ikke er berettiget dertil, og under disse omstændigheder må vi anse det for ganske urimeligt, at der er afgivet en sådan erklæring af den danske regering. Men som jeg allerede har sagt det: man har indtrykket af, at den erklæring, der er afgivet af den tyske forbundsregering, og som foreligger her som bilag til forslaget, er afgivet på betingelse af, at Danmark afgav den erklæring, man i dag søger folketingets godkendelse af.

Den højtærede stats- og udenrigsminister henviser til, at folketinget i oktober i fjor gav ham bundet mandat, da han rejste til Paris, forlangte, at han skulle søge at opnå en retfærdig og demokratisk behandling af det dansksindede mindretal i Sydslesvig; og påberåbende sig dette bundne mandat kommer den højtærede minister nu med denne erklæring fra den danske regering og med denne erklæring fra den tyske forbundsregering. Jeg tror ikke, det var en sådan erklæring fra den tyske forbundsregering, folketinget var ude efter eller ønskede i oktober. Jeg tror ikke, man kan være tilfreds, hverken med de former, hvorunder denne erklæring er blevet til, eller med selve erklæringen. Det, folketinget ønskede, var en ændret og en retfærdig behandling af det dansksindede mindretal

i Sydslesvig. Det var ikke en regeringserklæring, som i ord måske kan se meget smuk ud, men med hensyn til hvilken man intet ved om, hvordan den vil blive praktiseret. Ja, det er måske for stærkt sagt, at man intet ved om, hvordan den vil blive praktiseret, for vi har jo vore erfaringer såvel fra tiden før krigen som fra tiden efter 1945. I den forbindelse nødes jeg til at minde det høje folketing om, at vi i forvejen har den såkaldte Kiel-overenskomst, som er vedtaget af den slesvig-holstenske landdag den 26. september 1949. Hvis man sammenligner Kiel-overenskomsten med den vesttyske forbundsregerings erklæring, kommer man til det resultat, at Kiel-overenskomsten er mere omfattende, mere konkret, mere løfterig end den vesttyske forbundsregerings erklæring, og man må alene af den grund have lov til at stille sig selv det spørgsmål: Hvad skal vi med en ny erklæring, når vi i forvejen har en overenskomst, der i det mindste dækker alle de områder, der dækkes af forbundsregeringens erklæring, og på visse områder går endnu videre?

Dernæst må man også stille spørgsmålet: Hvor megen tro kan man have til forbundsregeringens erklæring, når Kiel-overenskomsten, højtideligt vedtaget af den slesvig-holstenske landdag, er blevet behandlet som det, man på tysk kalder en lap papir, er blevet trådt under fode, og man på trods af Kiel-overenskomsten har tilladt sig en uendelig lang række vilkårligheder og uretfærdigheder overfor det dansksindede mindretal i Sydslesvig? Jeg kunne godt her give en række eksempler på dette, men jeg anser det ikke for nødvendigt, da det for det første er almindeligt kendt og for det andet hvert eneste medlem af folketinget fornylig har fået tilstillet materiale, der temmelig udførligt dokumenterer, hvorledes man i praksis handler mod Kiel-overenskomsten eller søger at komme udenom de løfter og forpligtelser, man har givet i denne.

Nu er de ærede ordførere, der har holdt rørstrømsk anbefalende taler, før jeg fik ordet, opmærksomme på, at den slesvig-holstenske ministerpræsident von Hassel den 31. marts har holdt en tale i den slesvig-holstenske landdag, som både i sin tone og i sit indhold var adskilligt anderledes end erklæringen fra forbundsregeringen, som